

сено и злъчно, приличащо по-скоро на маска, съ която сж искали да ни представятъ ужаса отъ престъпленията на войната.

Минаватъ часоветъ и азъ се мъча да си припомня къде съмъ виждала тази маска и едва привечеръ познахъ въ нея моя приятелъ, за когото отъ шестъ дни не съмъ се интересува.

Какво е станало съ него? Къде е той сега? Дали той живѣе, или отдавна е изпълнилъ новоизкопаната дупка въ алчната за мъртавци земя?

Азъ трѣбва да го видя!

Станахъ отъ леглото, но едва направила две крачки трѣбваше да се откажа отъ това свое желание . . . краката ми отказаха да се подчиняватъ . . . Паднахъ на пода и съ мъжа се дотѣрахъ обратно до леглото си . . .

Ахъ, какъ силно го обичамъ, само да знае той . . .

22 Ноември

Съ последни сили станахъ отъ леглото. Азъ ще отида да го видя. Обичамъ го!

Какъ ще го видя? Ще имамъ ли достатъчно сили да говоря съ него? . . .

Ами ако той знае, че неговата Аспасия е тежко болна? Душата ѝ не можѣ да понесе подготвената подигравка на сѣдбата, която си играе съ чувствата на хората тъй, както и е угодно.

Той лежи върху леглото и неговитѣ очи гледатъ нѣгде по далечъ отъ предѣлитѣ на видимия свѣтъ, а мускулитѣ отъ цѣлото му тѣло трѣпнатъ, ржцетѣ му се движатъ неспирно, парализацията е минала, но нервната система не се подчинява на волята.

Допрѣхъ ржката си до челото му, то горѣше отъ огнища. Разкривената страна се е оправила — устата, окото . . . парализията е замѣнена сега съ прѣкомѣрна чувствителностъ. Цѣлото му тѣло се е отдало на нѣкакво вѣчно движение, отъ безпричинни рефлексии. Краката и ржцетѣ се гърчатъ, треперятъ.

Душата ми се изпълни съ необяснима тревога и искахъ да му говоря, да го разпитамъ за неговитѣ страдания. Нѣмахъ достатъчно сили да направя това, а